

Renate Dorrestein

SPRAKELOOS STONDEN WE SAMEN IN DE LIFT, MET TRANEN VAN DE SCHRIK IN DE OGEN

EINDELOOS WACHTEN | Ik zat samen met een vriendin in het ziekenhuis te wachten totdat zij aan de beurt zou zijn voor een vervelend onderzoek. We hadden een flinke zit voor de boeg, want als haar chauffeur had ik haar meegesleept in mijn neurotische verlangens om altijd overal 'op tijd' te zijn. Om de eeuwigheid stuk te slaan waarin mijn arme vriendin nu op hete kolen moest zitten, begon ik aan een zwamverhaal over hoe rustgevend het is om ergens domweg te zitten wachten. Dat is in elk geval minder stressvol dan higgend en bezweet op de laatste nipper of nog later te arriveren, betoogde ik. Kijk, er zijn twee soorten mensen: zij die zorgvuldig met de tijd omspringen en zij die hem aan hun laars lappen. Dat is aangeboren, net zoals de kleur van je ogen of linkshandigheid. Thuis heb ik er zo eentje die nooit ergens op tijd komt. Dat kan niet goed zijn voor zijn hartkleppen, en voor de mijne trouwens ook niet, maar het resultaat is bovendien dat die man niet weet wat wachten is, en wachten moet je toch, voor stoplichten, op vertraagde treinen, bij de kassa, dus je kunt je er maar beter in

oefenen, dan heb je een veel relaxter leven. Mijn vriendin keek naar me alsof ze me ging vragen mijn klep te houden, maar we hadden nog zowat drie kwartier. De ervaren wachter, zei ik, zit er sereen bij.

Boek of krantje mee, geen centje pijn. De wachtkluns daarentegen wisselt stadia van hemeltergende agitatie af met een vorm van totale verflensing en glazigheid, dat zie je op Schiphol ook altijd goed. Ik zei er niet bij dat ik, als ik alle tijd terug zou krijgen die ik in mijn bestaan had besteed aan wachten, nu hooguit 37 zou zijn. Maar verder bazelde ik voort totdat mijn vriendin eindelijk werd binnengeropen voor haar onderzoek. Anderhalf uur later zaten we voor de uitslag samen bij de specialist. Die zei: "Dit gaat voor u helaas niet met een sisser aflopen." Volgende week nog een scan zus en een kweek zo, maar vast stond al dat dit 'een zwaar traject' zou worden. Sprakeloos stonden we even later samen in de lift, met tranen van de schrik in de ogen. Daarna belandden we op weg naar huis in een file, alsof de wereld niet van plan was zich vandaag anders te gedragen dan anders. Daar zitten we dan, zeiden we bibberig tegen elkaar, na veertig jaar vriendschap, en weet je wel hoeveel ik van je hou? Vanaf nu wordt het leven wachten op uitslagen, eindeloos wachten.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen. In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant.